

РЕШЕНИЕ

№ 4985

гр. София, 27.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 01.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10301** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145–178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Производството по делото е образувано е по жалба на А. И. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес], с искане прогласяване нищожността на Заповед № 8121К-5959/27.04.2018 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, отменяща Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г., с която А. И. К. е преназначен от длъжност Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР, на ръководна длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР.

Подателят на жалбата твърди, че заповедта е нищожна като издадена в противоречие с влязло в сила съдебно решение. В с.з. жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Д., който поддържа жалбата и моли Съда да обяви нищожността на административния акт по изложените в същата съображения. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът – Министърът на вътрешните работи, чрез юк.Б. моли Съда да потвърди оспорената заповед като правилна и законосъобразна, като присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

След преценка на събраните по делото доказателства, Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните и се установява с приетите писмени доказателства, че

жалбоподателят е заемал длъжността старши инспектор, Началник група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция" при 07 РУ-СДВР. Със Заповед № 8121к-1600/26.04.2016 г. на Министъра на вътрешните работи на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното правоотношение с него. С Решение № 15197 от 11.12.2017 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 11386/2017 г. заповедта е отменена като незаконосъобразна. Съдебното решение е оставено в сила с Решение № 8489 от 03.07.2017 г. по адм.дело № 7227/2016 г. по описа на ВАС – 5-членен състав.

На 15.12.2017 г. жалбоподателят е подал Заявление вх.№ 338200-15055/15.12.2017 г. до Министъра на вътрешните работи (л.22) за възстановяване на служба по реда на чл.232 ЗМВР.

Във връзка с постановеното съдебно решение и постъпилото заявление е изготвен Протокол рег.№ 513р-4029/16.01.2018 г. (л.52), адресиран до Директора на СДВР. От съдържанието на протокола се установява, че длъжността, заемана от жалбоподателя преди уволнението - Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР е заета към датата на възстановяването. За същата е бил обявен конкурс със Заповед рег.№ 8121К-3851/04.04.2017 г., като считано от 22.12.2017 г. класираният се служител е постъпил на служба. В тази връзка на административния орган е предложено на основание чл.143, ал.1, т.3 във вр.с чл.232 ЗМВР да възстанови служителя на длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР.

С Протокол рег.№ 513р-7793/29.01.2018 г. (л.21) е отразено съгласието на жалбоподателя да заеме длъжността Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР.

В тази връзка с Докладна записка рег.№ 513р-11404/09.02.2018 г. (л.26) от Директора на СДВР до Министъра на вътрешните работи е предложено на основание чл.158, т.4 във вр.с чл.232 ЗМВР и Решение № 8489 от 03.07.2017 г. по адм.дело № 7227/2016 г. на ВАС, служителят да бъде преназначен от ръководна длъжност Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР, на ръководна длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР.

На основание одобрената докладна записка Министърът на вътрешните работи е издал Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г. (л.13), с която А. И. К. е преназначен от ръководна длъжност Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР, на ръководна длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР, на основание чл.143, ал.1, т.3, чл.158, т.4 и чл.232 ЗМВР във вр.с чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР и Решение № 8489 от 03.07.2017 г. по адм.дело № 7227/2016 г. на ВАС и Протокол № 513р-7793/29.01.2018 г. и Докладна записка рег.№ 513р-1404/09.02.2018 г..

Издадената заповед е била връчена на А. И. К. на 02.04.2018 г., като същият собственоръчно е написал, че не желае да встъпи в длъжността, на която е преназначен, тъй като е чакал повече от 105 дни. Жалбоподателят се е подписал и е отразил датата на получаване на Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г. (л.13). Поради отправения отказ да заеме предложената му ръководна длъжност е съставен Протокол № 513р-27113/03.04.2018 г. (л.16) за удостоверяване на изразения от жалбоподателя

отказ.

Въз основа на протокола Директорът на СДВР е изготвил Докладна записка рег.№ 513р-30307/17.04.2018 г. (л.14) до Министъра на вътрешните работи, с която е предложил на основание чл.161, ал.3 ЗМВР да бъде отменена Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г. на Министъра на вътрешните работи за преназначаване и на основание чл. 226, ал. 1 т. 6 от ЗМВР да се прекрати служебното правоотношение на А. И. К..

Въз основа на докладната записка е издадена Заповед № 8121К-5959/27.04.2018 г. на Министъра на вътрешните работи (л.12), с която на основание чл.33, т.7 и т.9 ЗМВР, Докладна записка рег.№ 513р-30307/17.04.2018 г. и отказ на А. И. К., е отменена Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г. на Министъра на вътрешните работи, с която А. И. К. е преназначен от ръководна длъжност Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР, на ръководна длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР.

На същата дата е издадена и Заповед № 8121К-5956/27.04.2018 г. на Министъра на вътрешните работи (л.28), с която на основание чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР, Протокол № 513р-2713/03.04.2018 г. и Докладна записка № 513р-30307 от 17.04.2018 г. е прекратено служебното правоотношение на А. И. К.. Жалбоподателят собственооръчно е изписал върху заповедта, че не му е предложено и не е отказал да встъпи в длъжността Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР. Същият е получил заповедта на 16.05.2018 г. в края на работния ден, което е удостоверил лично със своя подпис.

Съставен е Протокол рег.№ 513р-41185/22.05.2018 г. на СДВР, в който е отразено, че на 16.05.2018 г. в 15:30 ч жалбоподателят се е явил в сградата на СДВР, [населено място], [улица] без лична карта и невъзможност да влезе в сградата на СДВР, в присъствието на служители на 03 Сектор "Човешки ресурси – Районни управления и обекти на допълнителен щат" към Отдел "Човешки ресурси", СДВР са го запознали със заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение, поради отмяна на заповедта за преназначаването му на друга равностойна на заеманата от него ръководна длъжност преди наложеното му и отменено по съдебен ред дисциплинарно наказание "Уволнение". В същия протокол е посочено, че жалбоподателят е получил Заповед № 8121К-5956/27.04.2018 г. на Министъра на вътрешните работи в 15:45 ч, но същият е отказал да напише точен час на получаването и. Разяснено му е, че след подаване на заявление ще получи копие на Заповед № 8121К-5956/27.04.2018 г. на Министъра на вътрешните работи.

В хода на съдебното производство от страна на ответника се представиха писмени доказателства с молба от 12.04.2021 г. (л.56-72) и Протокол № 513р-4029/16.01.2018 г (л.52).

При така установената фактическа обстановка от правна страна Съдът намира следното:

По силата на чл.149, ал.5 АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Поради това жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

Съгласно чл.168, ал.2 АПК Съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това. Следователно за валидността на акта Съдът следи служебно и в тази

връзка намира следното:

В хода на съдебното производство се установи, че жалбоподателят е заемал длъжността старши инспектор, Началник група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция" при 07 РУ-СДВР. На същия е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение. Заповедта за уволнение е отменена по съдебен ред, като пет месеца след влизане на съдебния акт в сила жалбоподателят е подал заявление за възстановяване на служба по реда на чл.232 ЗМВР.

Съгласно указаната разпоредба (в приложимата редакция ДВ, бр.97/2017 г.) при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР се възстановяват на предишната длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение се явят в съответната структура. Когато предишната длъжност не е вакантна или е съкратена, държавните служители се възстановяват на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл.143, ал.1 ЗМВР. Безспорно е, че към датата на депозиране на заявлението длъжността, заемана преди уволнението на жалбоподателя е била заета, не е била вакантна. Поради тази причина същият е бил възстановен чрез преназначаване на равностойна ръководна длъжност, за което е дал и своето изрично съгласие (л.21).

Административният орган е издал Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г., с която А. И. К. е преназначен от ръководна длъжност Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР на ръководна длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", Сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР. Заповедта е издадена от компетентен административен орган в кръга на неговите правомощия, в законоустановената форма и при спазване на материалния закон. В същата са посочени изрично основанията за нейното издаване, двете ръководни длъжности, както и отказът на жалбоподателя да встъпи в предложената му длъжност.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган – Министърът на вътрешните работи, в кръга на правомощията му, произтичащи съгласно нормата на чл.33, т.7 и т.9 ЗМВР.

При издаването на административния акт е спазена предвидената от закона форма съгласно чл.59, ал.2 АПК. Спазено е изискването по чл.59, ал.2, т.8 от кодекса актът да съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В оспорената заповед е посочена датата на издаването ѝ, както и длъжността на издателя ѝ. Заповедта съдържа всички нормативно изискуеми реквизити. В нея е посочено правното основание за издаването ѝ, а в разпоредителната ѝ част са налице задължителните за изпълнение разпореждания на Министъра на вътрешните работи. Не се установяват нарушения на административнопроизводствените правила. В тази връзка Съдът намира, че не са налице предпоставките за обявяване нищожност на същата.

Безспорно е, че служителят не е бил възстановен в срока, уреден в разпоредбата на чл.232 ЗМВР, но следва да се има предвид, че хипотезата на същата изисква явяване на служителя в съответната структура в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение. Съгласно чл.7, ал.8 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. на МВР преназначаването по ал.1, т.5 на същата норма се извършва в тридесетдневен срок от явяване на държавния служител да заеме длъжността, на която е възстановен. Не е спорно между страните обстоятелството, че жалбоподателят е възстановен едва с

издаването на заповедта от 16.03.2018 г.

В тази хипотеза органът по назначаване действа при условията на обвързана компетентност. Същият не разполага с оперативна самостоятелност и при наличие на законовите предпоставки следва да се съобрази с тях, като е сторил това с издаване на заповедта за възстановяване и преназначаване на равностойната ръководна длъжност. Непосредствено обаче след издаване на заповедта за преназначаване и възстановяване, жалбоподателят е заявил изричен отказ да я заеме, като е удостоверил това лично срещу подпис. При изричен отказ от страна на служителя правилно административният орган е отменил заповедта за преназначаването му на друга ръководна длъжност в системата на МВР. При това положение единствената възможност на административния орган е била да приложи чл.226, ал.6 ЗМВР. Съгласно тази разпоредба служебното правоотношение на служителя в МВР се прекратява, когато служителят не заеме длъжността, на която е възстановен, в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, освен когато този срок не е спазен по уважителни причини. Не се установява неспазването на срока да е било причинено от форсмажорни обстоятелства или други уважителни причини.

Съдът намира за неоснователно твърдението, че административният орган е нарушил процедурата по чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР, като е посочил в издадената заповед длъжността преди отмяна на уволнението - Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР. Това е така, тъй като в случая не се оспорва заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение. С жалбата се иска обявяване нищожността на заповед, с която е отменена заповедта за възстановяване и преназначаване на равностойната ръководна длъжност.

В непосредствена връзка с горното Съдът съобрази правното значение на мълчанието на административния орган в периода от подаването на заявлението за възстановяване (15.12.2017 г.) до издаването на заповедта за възстановяване и преназначаване на равностойната ръководна длъжност (16.03.2018 г.). В конкретния случай не се касае за неизвършване на фактически действия, които административният орган следва да извърши по силата на закон, каквато е хипотезата на чл.256 АПК, нито за бездействие за изпълнение на задължение, произтичащо пряко от нормативен акт – според чл.257 АПК. Това е така, защо по-горе се изясни, че за възстановяването на служителя на предишната длъжност се изисква явяване на същия да я заеме. В случая обаче административният орган е имал задължение за правно действие - волеизявление, т.е. за издаване на индивидуален административен акт. За разлика от фактическото бездействие, с разпоредбата на чл.21, ал.1 АПК правното бездействие на съответния орган след сезирането му е приравнено на административен акт под формата на мълчалив отказ да се издаде същият. Защитата в този случай е следвало да бъде чрез обжалване на мълчаливия отказ по реда на чл.145, ал.2, т.1, предложение последно във вр.с чл.149, ал.2 АПК. Щом в случая административният орган не е изпълнил задължението си да издаде поискания акт, е следвало се приложи оспорването на отказа за това. Непроизнасянето по заявлението на жалбоподателя е формирало индивидуален административен акт (мълчалив отказ), като жалбоподателят е следвало да реализира защитата си с оспорване на същия. В случая това не е сторено и жалбоподателят не може да извлече нищожност на административния акт въз основа на собственото си процесуално бездействие.

Не е налице хипотезата на чл.177, ал.2 АПК, според която актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. В случая издателят на оспорената заповед не е извършил никакви в противоречие с влязло в сила съдебно решение. Напротив – макар и със закъснение, министърът е уважил заявлението на жалбоподателя и го е възстановил на длъжност с издаване на заповедта за възстановяване и преназначаване на равностойната ръководна длъжност. Обстоятелството, че длъжността не е била вакантна, не може да се вмени в отговорност на административния орган. Каза се, че след като е налице изричен отказ на служителя да заеме длъжността, за административният орган не е имало друга възможност освен да приложи закона, който предписва да се прекрати служебното правоотношение на служителя, когато същият не заеме длъжността, на която е възстановен. За да се реализира това, е необходимо първо да се отмени заповедта за възстановяване и преназначаване, както е постъпил издателят на обжалваната заповед.

Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че обжалваната Заповед № 8121К-5959/27.04.2018 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, отменяща Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г., с която А. И. К. е преназначен от длъжност Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР, на ръководна длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР, не е нищожна. Същата е валиден административен акт, поради което жалбата с искане за обявяването ѝ за нищожна следва да се отхвърли.

При този изход на спора и предвид своевременно заявената претенция на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.143, ал.1 АПК следва да му се присъди такова в минимален размер, определен съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Такъв е размерът от 100 лв. съобразно разпоредбата на чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-С. град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] за прогласяване нищожността на Заповед № 8121К-5959/27.04.2018 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, отменяща Заповед № 8121К-3083/16.03.2018 г., с която А. И. К. е преназначен от длъжност Началник на група "Териториална полиция" – Студентски град, сектор "Охранителна полиция", 07 РУ-СДВР, на ръководна длъжност Началник на група "Охрана на обществения ред", сектор "Охранителна полиция", 02 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА А. И. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

